

Dr. Gulyás Katalin

1941. nov. 26–án Hevesen születtem.

1968-ban végeztem a Debreceni Orvostudományi Egyetemen.

Csongrádra kerültem háziornosnak, ahol 1997. évi nyugdíjazásomig dolgoztam.

1996-ban háziornostani szakvizsgát tettem. Három gyermekem és négy unokám van.

A születésem ideje olyan régen volt, hogy még számomra is a múlt kódébe vész.

A tizennegyedik viszont nagyon emlékezetes. Akkor édesanyám névnapjára írtam egy verset, amit elolvasott és nagyon meglepődött.

Azt mondta: érdemes írnod, kislányom! Azóta szót fogadok neki és írom a verseimet.

Aktív éveimben senkinek nem mutattam meg, azt gondoltam: az orvos gyógyítson, ne „irodalmárkodjon”. Tévedtem.

Az írásnál nincs nagyobb élvezet, az írás az érzelmek gyűjtőhelye, biztatás a szomorúságban, elismerés a sikerekben. Az írás fájdalomcsillapító, gyógyszer a bajokra, borogatás a szétzilálódott érzelmekre, kapcsolatokra. Hosszú évek óta a verseim az ékszereim, átvisznek a múlton, bearanyozzák az öregséget, kiteljesítik a hétköznapokat. Örömet szerzek vele másoknak és nyomot hagyok, hogy valaha léteztem.

Megjelent öt verses kötetem: Múltszázadi versek (2003) Versekből faragott évek (2009), Az idők útján (2013), Csillaghullás (2017), Napfény az avaron (2020.)

2001 óta vagyok tagja a Magyar Orvos Írók és Képzőművészek Körének.